

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **Štůsek – DVB s.r.o.**, IČ: 28642660, se sídlem Valašská Bystřice 73, zastoupen JUDr. Jaromírem Štůskem, LL.M., advokátem, se sídlem Louny, Sladovnická 21, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2013, č.j. 1788/570/12 86178/ENV/12,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 19. 2. 2013, č.j. 1788/570/12 86178/ENV/12, a rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Brno, ze dne 9. 8. 2012, č.j. ČIŽP/47/SR01/OOO/1108751.007/12/BLX, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.576,- Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. Jaromíra Štůska, LL.M., advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Brno (dále jen „ČIŽP“), ze dne 9. 8. 2012, č.j. ČIŽP/47/SR01/OOO/1108751.007/12/BLX, kterým byla žalobci v části A za porušení povinnosti provozovatele středního zdroje znečišťování ovzduší – dřevovýroba (zhotovování výrobků ze dřeva – dřevěných násad) – průmyslové zpracování dřeva dle bodu č. 6.8, části II. přílohy č. 1 k Nařízení vlády č. 615/2006 Sb., o stanovení emisních limitů a dalších podmínek provozování ostatních stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší (dále jen „Nařízení vlády č. 615/2006 Sb.“), zařazeného dle spotřeby suroviny nad 150 m³/rok o roční projektované kapacitě 10 000 m³/rok, uložena:

- V bodě 1. - pokuta ve výši 20 000,- Kč dle § 40 odst. 3 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ovzduší“), neboť žalobce jakožto provozovatel neohlásil na ČIŽP zahoření filtračního zařízení v jeho provozovně Štůsek – DVB s.r.o., Valašská Bystřice 73, ke kterému došlo dne 10. 6. 2010 na původním zařízení od společnosti ELBH Týn nad Vltavou, a rovněž neohlásil druhé zahoření, ke kterému došlo dne 28. 9. 2010 na novém zařízení od společnosti CIPRES FILTR BRNO s.r.o., čímž porušil § 11 odst. 1 písm. g) zákona o ovzduší, jelikož v případě výskytu takového stavu měl podat o něm zprávu orgánu ochrany ovzduší nejpozději do 24 hodin dle § 20 vyhlášky č. 205/2009 Sb.; o zjišťování emisí ze stacionárních zdrojů a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší v platném znění (dále jen „Vyhláška č. 205/2009 Sb.“);
- V bodě 2. - pokuta ve výši 20.000,- Kč dle § 40 odst. 3 zákona o ovzduší, neboť žalobce jakožto provozovatel nezajistil v jeho provozovně Štůsek – DVB s.r.o., Valašská Bystřice 73, autorizované měření emisí na zdroji průmyslového zpracování dřeva, čímž porušil § 11 odst. 1 písm. c) zákona o ovzduší, a to v době od 22. 11. 2010 do 23. 6. 2011;
- V bodě 3. - pokuta ve výši 20.000,- Kč dle § 40 odst. 1 písm. b) zákona o ovzduší, neboť žalobce jakožto provozovatel v jeho provozovně Štůsek – DVB s.r.o., Valašská Bystřice 73, provozoval výše uvedený zdroj bez povolení orgánu ochrany ovzduší ke změnám využívání technologických zařízení středních stacionárních zdrojů dle § 17 odst. 2 písm. f) zákona o ovzduší, přičemž doba tohoto protiprávního stavu začíná po uvedení do zkušebního provozu nového filtračního zařízení CIPRES FILTR BRNO s.r.o., kdy byl vystaven tzv. Předávací protokol, zakázka č. 18838 ze dne 22. 8. 2010 (jedná se o provoz odsávacího, filtračního dopravního systému včetně 2 ks odlučovače hadicového typu CARM 15/4/17/RP1 OSEX 20 m s výduchem do venkovního ovzduší, výrobce CIPRES FILTR BRNO s.r.o.) a trvá dosud.

Žalobci byla rozhodnutím ČIŽP zároveň uložena povinnost nahradit náklady řízení dle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě předně namítal, že proti němu bylo vedeno správní řízení, ačkoli v době údajného porušení zákona neexistoval, resp. neexistovala společnost Štůsek – DVB s.r.o. Žalobce totiž vznikl až dne 14. 12. 2010, avšak k vytýkaným protiprávním jednáním žalobce mělo dle žalobou napadeného rozhodnutí dojít již ve dnech 10. 6. 2010 a 28. 9. 2010.

Dále namítal, že z rozhodnutí správních orgánů jednoznačně nevyplývá, jakým konkrétním jednáním měl zákon o ochraně ovzduší porušit, zejména § 17 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně ovzduší.

Odmítl porušení § 11, § 17 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně ovzduší či Vyhlášky č. 205/2009 Sb., neboť ke změně používaných paliv, surovin nebo druhů odpadu ani ke změně využívání technologických zařízení ve smyslu § 17 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně ovzduší, v dané věci nedošlo. Vysvětlil, že změněné zařízení CIPRES FILTR BRNO s.r.o. je umístěno na stejném místě jako zařízení původní a funguje na stejném principu filtrace. Přičemž obměna části technologie zdroje opracování dřeva nepodléhá stanoviskům a povolením orgánů ochrany ovzduší. S poukazem na parametry obměněného filtru konstatoval, že nemohlo dojít k zásahu do jeho vybavení nebo konstrukce, tudíž ke změně emisí nedošlo.

Namítal, že rozhodnutí ČIŽP obsahuje vadu výroku, neboť odkazuje na bod č. 6.8 části II. přílohy č. 1 k Nařízení vlády č. 615/2006 Sb., který se k vytýkanému porušení zákona žalobou napadeného rozhodnutí nevztahuje.

Žalobce navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí ČIŽP zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě souhlasil s tím, že správní řízení nebylo vedeno s původním provozovatelem zdroje znečištění ovzduší, tj. se subjektem Zdeněk Štůsek – dřevovýroba, fyzická osoba podnikající, nýbrž nesprávně s právnickou osobou Štůsek – DVB s.r.o. Připustil tak, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, neboť správní řízení nebylo vedeno samostatně s oběma jmenovanými subjekty a nebylo ani přihlédnuto ke změně právního nástupce provozovatele v případě trvajících správních deliktů.

Poukázal na to, že se snažil zjištěnou chybu odstranit, proto rozhodnutí ČIŽP ze dne 9. 8. 2012, č.j. ČIŽP/47/SR01/OOO/1108751.007/12/BLX v přezkumném řízení zrušil rozhodnutím ze dne 15. 7. 2013 pod č.j. 1028/570/13, 4424/ENV/13. Žalobce však s tímto postupem nesouhlasil a proti zrušujícímu rozhodnutí podal odvolání, kterému žalovaný vyhověl a rozhodnutí ze dne 15. 7. 2013, č.j. 1028/570/13, 4424/ENV/13 zrušil.

Nad rámec uvedeného žalovaný konstatoval, že žalobci náležitě vysvětlil podstatu porušení zákona o ochraně ovzduší, která spočívá v provozování zdroje znečišťování bez povolení orgánu ochrany ovzduší a v nezajištění autorizovaného měření na zdroji znečišťování.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí ČIŽP zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Na ústním jednání právní zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích.

Soud na ústním jednání přečetl výpis z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Ostravě, oddíl C, vložka 36418 ze dne 21. 3. 2017, z něž zjistil, že žalobce, tj. společnost Štůsek – DVB s.r.o., IČ: 28642660, se sídlem Valašská Bystřice 73, byl do obchodního rejstříku zapsán dne 14. 12. 2010, přičemž z údajů z obchodního rejstříku, včetně dokumentů obsažených ve Sbírce listin, vyplynulo, že se nejedná o nástupnickou společnost.

Dále soud na ústním jednání přečetl výpis z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Ostravě, oddíl A, vložka 3635 ze dne 21. 3. 2017, z něž zjistil, že pod identifikačním číslem 154 63 559 byla od 2. 1. 1992 do 25. 8. 1992 zapsána společnost DVB – dřevovýroba Valašská Bystřice a od 25. 8. 1992 do 30. 1. 2012 společnost Zdeněk Štůsek – dřevovýroba, obě společnosti měly sídlo na adrese Valašská Bystřice 539. Ke dni 30. 1. 2012 byla obchodní firma Zdeněk Štůsek – dřevovýroba vymazána z obchodního rejstříku.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Oznámením ze dne 9. 6. 2011 ČIŽP dle § 40 zákona o ochraně ovzduší zahájila správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt s žalobcem, tj. společností Štůsek – DVB s.r.o., IČ: 28642660, se sídlem Valašská Bystřice 73.

Dne 9. 8. 2012 ČIŽP pod č.j. ČIŽP/47/SR01/000/1108751.007/12/BLX uložila žalobci za výše uvedená protiprávní jednání celkem tři pokuty. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 19. 2. 2013 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí ČIŽP potvrdil. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil se závěry ČIŽP, že žalobce správní delikty uvedené v rozhodnutí ČIŽP spáchal, jelikož porušil povinnosti uložené mu jakožto provozovateli středního zdroje znečištění ovzduší zákonem o ovzduší.

Dne 15. 7. 2013 žalovaný pod č.j. 1028/570/13, 4424/ENV/13 zrušil rozhodnutí ČIŽP ze dne 9. 8. 2012, č.j. ČIŽP/47/SR01/000/1108751.007/12/BLX a věc vrátil ČIŽP zpět k novému projednání s odůvodněním, že žalovaný až dne 20. 6. 2013 zjistil, že sankcionovaný střední zdroj znečišťování ovzduší – dřevovýroba – průmyslové zpracování dřeva, byl v rozhodné době provozován jiným subjektem než původním účastníkem správního řízení. Žalobce však proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, kterému žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 8. 2013 č.j. 1371/570/13, 58118/ENV/13 vyhověl a své rozhodnutí ze dne 15. 7. 2013, č.j. 1028/570/13, 4424/ENV/13 zrušil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 9. 2013.

Soudem zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporným.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 2 písm. h) zákona o ovzduší pro účely tohoto zákona v oblasti ochrany ovzduší se rozumí provozovatelem zdroje znečišťování ovzduší (dále jen "provozovatel") právnická osoba nebo fyzická osoba, která zdroj znečišťování ovzduší skutečně provozuje; není-li taková osoba, považuje se za provozovatele vlastník zdroje znečišťování.

Podle § 40 odst. 1 písm. b) zákona o ovzduší pokutu ve výši od 20 000 do 10 000 000 Kč uloží inspekce provozovateli zvláště velkého, velkého nebo středního stacionárního zdroje, pokud provozuje tento zdroj bez povolení podle § 17 odst. 1 písm. b) nebo c) nebo d), nebo bez platného rozhodnutí o autorizaci podle tohoto zákona v případech uvedených v § 15 odst. 1 písm. c) nebo bez povolení u činností uvedených v § 17 odst. 2.

Podle § 40 odst. 3 zákona o ovzduší pokutu ve výši od 5 000 do 1 000 000 Kč uloží inspekce provozovateli středního stacionárního zdroje, poruší-li alespoň jednu z povinností stanovených v § 3 odst. 2, 3, 4, 7, 9 nebo v § 11 odst. 1 písm. c), d), g), i) až n) a s).

Žalobce v žalobě uplatnil zásadní námitku, že se nedopustil vytýkaných porušení povinností provozovatele středního zdroje znečišťování dle žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v době údajného porušení neexistoval.

Žalovaný se s výše uvedenou námitkou žalobce plně ztotožnil a v následném správním řízení se tuto vadu pokusil zhojit, když dne 15. 7. 2013 pod č.j. 1028/570/13, 4424/ENV/13 zrušil rozhodnutí ČIŽP ze dne 9. 8. 2012, č.j. ČIŽP/47/SR01/000/1108751.007/12/BLX a věc vrátil ČIŽP zpět k novému projednání. Žalovanému se však předmětnou vadu nepodařilo napravit, neboť k odvolání žalobce žalovaný dne 21. 8. 2013 pod č.j. 1371/570/13, 58118/ENV/13 své předchozí rozhodnutí ze dne 15. 7. 2013, č.j. 1028/570/13, 4424/ENV/13 zrušil.

Jedním z předpokladů pro učinění závěru, že se konkrétní osoba dopustila správních deliktů dle § 40 odst. 1 písm. b), odst. 3 zákona o ovzduší, je v dané věci zjištění, kdo v době rozhodné pro spáchání správního deliktu byl dle § 2 písm. h) zákona o ovzduší provozovatelem zdroje znečišťování ovzduší, případně na koho přešly povinnosti spojené s provozováním zdroje znečišťování ovzduší, a tím i odpovědnost za jejich případné porušení.

Podle § 19a odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění platném a účinném v rozhodné době (dále jen „občanský zákoník“) mohly právnické osoby, které se zapisovaly do obchodního nebo do jiného zákonem určeného rejstříku, nabývat práva a povinnosti ode dne účinnosti zápisu do tohoto rejstříku, pokud zvláštní zákon nestanovil jinak. Tímto zvláštním zákonem byl zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník ve znění platném a účinném v rozhodné době (dále jen „obchodní zákoník“). V § 62 odst. 1 obchodního zákoníku byl určen časový okamžik vzniku obchodní společnosti. Tímto okamžikem byl den, k němuž byla obchodní společnost zapsána do obchodního rejstříku. Dále byl dle § 68 odst. 1 obchodního zákoníku stanoven okamžik zániku obchodní společnosti ke dni jejího výmazu z obchodního rejstříku. Tudíž jak zápis, tak výmaz obchodní společnosti měly konstitutivní účinky, tj. teprve její pravomocný zápis či výmaz do/z obchodního rejstříku měl za následek nabytí či pozbytí způsobilosti obchodní společnosti být nositelem práv a povinností i způsobilosti k právním úkonům. Je pravdou, že § 64 obchodního zákoníku umožňoval blíže neurčitým osobám jednat jménem společnosti i před jejím zápisem do obchodního rejstříku, ale pouze za podmínky, že takovéto jednání pak bylo statutárním orgánem v zákonné lhůtě dodatečně schváleno. Potom se uplatnila zákonná fikce, že jednala společnost a byla také z tohoto jednání od počátku zavázána. § 64 obchodního zákoníku zejména směřoval na jednání budoucích statutárních orgánů při zakládání obchodní společnosti či na případné závazkové vztahy s nově vznikající společností.

V dané věci soud zjistil, že žalobce byl zapsán do obchodního rejstříku až dne 14. 12. 2010, tedy teprve k tomuto dni mohl žalobce nabývat práva a povinnosti, a to i procesní. Avšak z žalobou napadených rozhodnutí vyplývá, že správní orgány žalobce sankcionovaly za porušení povinností stanovených § 40 odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona o ovzduší, k nimž mělo dojít ještě před jeho vznikem, a to ve dnech 10. 6. 2010, 28. 9. 2010, v období od 22. 11. 2010 do 23. 6. 2011 a od 22. 8. 2010 do 9. 8. 2012, tj. do dne vydání rozhodnutí ČIŽP. Správní řízení bylo zahájeno a vedeno výlučně s žalobcem, jakožto provozovatelem zdroje znečišťování ovzduší, přičemž ze správního spisu ani z údajů obsažených v obchodním rejstříku nevyplývá jakýkoli přechod práv a povinností na žalobce ze subjektu, který provozoval zdroj znečišťování ovzduší před vznikem žalobce. Správní orgány tak vycházely z nesprávně zjištěného skutkového stavu, že žalobce byl provozovatelem zdroje znečišťování ovzduší v době spáchání vytykaných správních deliktů.

Soud podotýká, že jakmile si správní orgány tuto zásadní vadu uvědomily, pokusily se ji svým rozhodnutím ze dne 15. 7. 2013 pod č.j. 1028/570/13, 4424/ENV/13 napravit, což se

jím s ohledem na podání opravného prostředku žalobcem, kterému žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 8. 2013 č.j. 1371/570/13, 58118/ENV/13 vyhověl, nepodařilo.

Soud tedy shrnuje, že žalobou napadenými rozhodnutími byl žalobce sankcionován za protiprávní jednání, kterého se nemohl po celou dobu rozhodného období, dopustit. Správní orgány se tak dopustily pochybení takové intenzity, že odůvodňuje zrušení žalobou napadených rozhodnutí, protože v jeho důsledku bylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo.

S ohledem na výše uvedené posouzení věci se soud z důvodu nadbytečnosti již nezabýval dalšími námitkami žalobce.

Soud tedy pro nezákonnost žalobou napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil (§ 78 odst. 1 a 3 s.ř.s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náklady řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a účast na ústním jednání dne 19. 4. 2017), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 3.100,- Kč, dvě paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 300,- Kč, náklady za čas advokáta strávený cestou k soudnímu jednání z Loun do Prahy a zpět ve výši 400,- Kč, tj. 4 půlhodiny x 100,- Kč (§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), náklady za jízdné na přepravu advokáta k soudnímu jednání z Loun do Prahy a zpět (celkem 126 km) ve výši 714,- Kč (§ 13 odst. 1, odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a DPH ve výši 1.662,- Kč. Soud pouze podotýká, že žalobci nepřiznal náklady právního zastoupení za úkon podání žaloby, neboť k převzetí právního zastoupení došlo až po podání žaloby. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tak činí 12.576,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobce JUDr. Jaromíra Štůska, LL.M., advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. dubna 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková